

Temporada de teatre

Octubre. Un esperat i bell retrobament: Temporada Alta puja el teló i ho fa –no és cap sorpresa– amb bon gust i bon criteri. La tria palesa la vàlua dels nostres artistes, però també el caràcter de qui hi ha confiat, de l'home que ha estat capaç de convertir aquell modest festival gironí inaugurat fa 18 anys en tot un referent europeu: Salvador Sunyer.

A l'escenari nu, flanquejat per dues colossals parets metàl·liques del TMG, ens esperaven els protagonistes de *Chicha Montenegro Gallery*, la darrera acrobàtica genialitat de Carles Santos. A La Planeta, Xicu Masó ens convidava a un deliciós *Concert Tempestiu* a través del qual ens confessava la seva bígama relació amb la música i el teatre.

A partir d'aquí, la riuada d'espectacles va envair Salt i Girona: concerts, dansa, circ –amb la seva habitual perleta; aquest cop, la petita i màgica carpa dels germans Forman–, titelles i, sobretot, teatre. L'art dramàtic va desplegar com sempre un ampli ventall de propostes que anaven des dels muntatges més arriscats –la majoria joves, novells i sovint multidisciplinaris– fins als pràcticament garantits –*Cocorico*, *Coses que dèiem avui*, *Garrik*, *Voyageurs immobiles*,

Porta'm al circ

Si de petita algú m'hagués portat a veure el circ que de gran he pogut veure, me n'hauria fet addicta. Perquè un cop has entrat a la carpa dels germans Forman (*Obludarium*) o a la de Blai Mateu i Camille Decouverte, descobreixes que la màgia existeix.

Per això és molt recomanable passejar-se, per exemple, per la Fira del Circ de la Bisbal i viure el canvi profund experimentat per una disciplina que ha sabut trobar noves vies on fer rodar un potencial fins ara amagat i realment sorprenent. La tècnica, l'humor i la imaginació s'hi apleguen d'una manera extraordinària, sobretot tenint en compte els migrats recursos de què normalment disposen.

Escenes d'un matrimoni... – i de qualitat indiscutible. Entremig, les estrenes internacionals i les nacionals, de les quals cal remarcar, d'una banda, dues creacions esplèndides que respiraven, cadascuna a la seva manera, un humor negre ben singular –*Nadie lo quiere creer* i *Gardenia*–, i, de l'altra, les ofrenes anuals de Krystian Lupa i Joan Ollé. La del primer, *Marylin*, amb la qual enceta una trilogia anomenada *Person*. La del segon, un sentit homenatge a Joan Maragall que, sense oblidar la poesia, incidia en el vessant més humà i reivindicatiu del poeta.

Amb tot, proporcionalment, els monòlegs –sense comptar-hi els pseudomonòlegs, com ara *La dona justa* o l'ensopit *Pulgasari*– van ocupar bona part del mes d'octubre: sis monòlegs en estat pur interpretats per quatre actors i dues actrius. Ells eren Pere Arquillué i el seu aplaudit *Primer amor*; el prestigiós actor anglès Michael Pennington llegint Shakespeare, el *guerrillero* Quim Masferrer i les retòriques d'*El xarlatan*, i novament Sergi López amb el reeixit *Non solum*. Les actrius eren, són, dues dones excepcionals: Núria Espert, que va portar al Teatre de Salt el commovedor poema shakespearíà *La violación de Lucrecia*, i Licia Maglietta, que, en la pell de la peculiar protagonista de *Manca solo la domenica*, va fer-se del tot seu el públic que omplia La Mercè.